

La lleidatana afincada a Madrid Núria Perpinyà s'acaba d'estrenar com a novel·lista amb *Un bon error*, un sorprenent thriller científic en el qual també hi té cabuda una història d'amor entre dos homes.

Núria Perpinyà

ANNA SÁEZ TEXT □ ELENA VALLÉS FOTO

Va ser la primera guanyadora del premi d'assaig Josep Vallverdú quan tot just havia acabat la carrera.

Dóna classes a la Universitat de Lleida però viu a Madrid. També ha residit a Londres, on ambienta la seua primera novel·la, *Un bon error* (Empúries). La lleidatana Núria Perpinyà es volta de científics en una "declaració d'amor" que ha sorprès el panorama literari català.

PREGUNTA: És *Un bon error* una obra autobiogràfica o senzillament és que la seua vida s'apropa molt a una novel·la?

RESPOSTA: He viatjat molt, però això no és garantia de res en literatura. Molts escriptors no s'han mogut mai de casa i han fet una gran obra. Però aquesta vida més, diguem-ne, aventurera m'ha millorat -*corregeix al moment*-, m'ha canviat. Segurament seria diferent si hagués viscut sempre en un poble petit, o a Madrid, per gran que sigui.

P: També seria diferent si en lloc d'iniciar-se en literatura com a crítica o teòrica ho hagués fet com a escriptora?

R: A mi m'ha anat bé. Ho recomano. I no tan sols a escriptors. Un artista ha d'aprendre primer com pinten els altres, un fotògraf ha de mirar molts llibres de fotografia i una perruquera, si té un bon mestre treballant a la vora, doncs també ho farà millor. Tindre algú que en sap i, en aquest cas, llegir-lo ajuda molt.

P: S'especialitza en poesia però escriu en prosa. Fins ara assaig i novel·la. No és una

contradicció?

R: Sempre m'he dedicat a la poesia però com a estudiant, mai n'he escrit. No tinc oïda, ni tampoc vocació. Potser si que hagués pogut estudiar més novel·la, però també és una manera de complementar-ho. Si ensenyés novel·la, llegís novel·la i escrivís novel·la, potser seria massa. Tampoc faig teatre i m'agradaria molt, tant escriure'n com ensenyar-ne. És un gènere que tinc per al futur.

P: Després de la bona acollida que està tenint *Un bon error*, sobretot perquè és una obra diferent a tot el que s'està escrivint ara, creu que ha valgut la pena donar aquest pas endavant cap a la creació literària? Com se sent quan veu la seua novel·la a les llibreries?

R: Home, jo procuro passar desapercebuda, però reconec que sento una barreja d'il·lusió i vergonya. No t'ho acabes de creure. Coneixia la sensació de publicar un llibre, però el fet que sigui una novel·la és diferent: saps que arribes a més públic. Ara, no m'ha canviat la vida.

P: Els seus col·legues de Lletres com s'han agafat que un altre gremi, el científic, els prengués el tradicional protagonisme d'una novel·la?

R: Els ha sorprès una mica. Fins i tot diria que els ha fet gràcia, però no per la temàtica, sinó

A la Universitat de Lleida és més fàcil aconseguir un ordinador que un llibre"

perquè no hi havia gaire gent que sabés que escrivia. El fet d'ambientar-ho en un món científic ja saben d'on ve. A casa meua la ciència té nom i cognoms. És una mena de declaració d'amor.

P: Seguirà per aquest camí o el seu pròxim llibre serà radicalment diferent?

R: A la propera no hi haurà cap científic. La protagonista és una dona que fins i tot diria que se m'assembla. A la tercera hi ha un personatge que potser sí que té més de científic.

P: Tercera? Escriu més d'un llibre a la vegada?

R: Vaig començar escrivint la

que ara és la tercera, pensant que aquesta segona no m'ocuparia gaire. Vaig abandonar una mica la tercera i ara porto dos anys amb la segona. L'altra la vaig escrivint, però la tinc més abandonada. La veritat és que em costa escriure dos coses a la vegada. Però, és clar, com que ja la tinc plantejada tampoc no la deixo totalment de banda.

P: En tot cas, el que sembla que queda clar és que *Un bon error* és la seua primera, però no última novel·la.

R: Sí, això sí. El canvi ja l'he fet. És a dir he saltat i passí el que passi ja m'he arriscat i estic a l'al-

tre costat del mostrador.

P: Hi haurà un retorn a l'assaig?

R: Si tingués temps sí. La veritat és que tinc un llibre començat, però aquest sí que el tinc molt apartat. No sé què fer. Continuo anant a les biblioteques, agafant material, però si m'hi poso són dos anys d'escriptura. Potser quan acabi aquesta segona pararé i faré el llibre d'assaig, que serà un llibre sobre l'ordre i el desordre. Però potser llavors ja no en tindrè ganes. No sé què faré, la veritat.

P: Li agrada embarcar-se en aventures literàries que no sap si duraran deu mesos o deu anys?

R: Sí, em falta temps. Però de tota manera he de dir que sempre acabo el que començo. Vaig lenta, però acabo.

P: Com a professora de Filologia Catalana a la Universitat de Lleida, què en pensa de les

recents manifestacions dels alumnes?

R: Filologia Catalana està molt malament en aquesta universitat, està fatal. És incompreensible que hi hagi diners perquè al setembre et trobis una televisió, un vídeo i un equip de música boníssims a cada classe i que no hi hagi diners per contractar professors. Això és una vergonya. A la Universitat de Lleida, si tu demanes un ordinador, no tens gaires problemes, el pots aconseguir. Has d'omplir més o menys papers, però el tens. Ara, si demanes llibres o persones, que és el que volem els de Lletres, doncs et diuen que no hi ha diners. I el que passa és que els estudiants de Filologia Catalana de la Universitat de Lleida surten sense saber res dels segles XVI, XVII, XVIII i XIX. No tenen professors. I obviar quatre segles és una barbaritat. Sobretot perquè Filologia Catalana on s'ha de poder estudiar bé és a Catalunya. I s'està produint la paradoxa que potser s'està fent millor a Madrid o a Granada. S'hauria de potenciar més. Potser ha estat culpa nostra, no dic que no. Potser en un moment donat s'havia d'haver fet més pressió i aquestes manifestacions que fan ara els estudiants s'haguessin hagut de fer molt abans. Els professors en tot cas, els fem costat. Totalment.

P: Filologia Catalana és la punta de l'iceberg de l'oblit de Lletres?

R: A Hispàniques estan molt millor en literatura. Estan més compensats i tenen més professors, però és gràcies a ells. Segurament nosaltres ens hem adormit, però això mateix demostra que la universitat no vetlla pels interessos de Filologia. Només atén quan hi ha una projecció pública o econòmica al darrere, i no és el cas de Filologia Catalana. Aleshores es produeix una situació absurda, perquè on s'ha d'explicar Filologia Catalana si no és aquí?

P: Fins fa pocs anys, universitat i cultura eren pràcticament sinònims, ara cada cop hi ha més escriptors, artistes en general, que n'estan al marge.

R: A les universitats americanes es paguen escriptors perquè donin classes. Això aquí és impensable. Si demanes diners per a una màquina els pots aconseguir, però un escriptor, com que no és una màquina, no és infraestructura i no hi ha pressupostos per pagar-lo. ■